

V I Lenin

Förslag till resolution om det rådande politiska läget

På grundval av den resolution om det politiska läget; som antogs av RSDAP(bolsjevikerna):s 6:e kongress och med tillämpning av denna resolution på den nuvarande situationen, fastställer RSDAP:s centralkommitté på sitt plenarsammanträde:

- 1: Under de två månaderna från den 3 juli till den 3 september har klasskampen och den politiska händelseutvecklingen till följd av revolutionens makalösa snabbhet fört hela landet så långt framåt som många år i fredstid, utan revolution och krig inte skulle ha förmått.
2. Det blir allt uppenbarare att händelserna den 3-5 juli var en vändpunkt i hela revolutionen. Utan en riktig bedömning av dessa händelser är det omöjligt att riktigt bedöma vare sig proletariatets uppgifter eller snabbheten i de revolutionära händelsernas utveckling, vilken är oberoende av vår vilja.
3. Förtalet mot bolsjevikerna, som bourgeoisin sprider med otrolig iver och som den sätter i omlopp vida omkring bland folkmassorna med hjälp av de miljoner som investerats i kapitalistiska tidningar och förlag, avslöjas allt snabbare och allt bredare. Först var det arbetarna i huvudstaden och i de stora städerna och sedan även bönderna söm mer och mer insåg, att förtalet mot bolsjevikerna är ett av godsägarnas och kapitalisternas viktigaste vapen i kampen mot dem som försvarar arbetarnas Och fattigböndernas intressen, dvs bolsjevikerna.
4. Ett direkt försök gjordes att kamouflera kornilovrevolten, dvs revolten av generaler och officerare bakom vilka stod godsägare och kapitalister ledda av kadeternas parti ("folkfrihetens" parti), genom att upprepa det gamla förtalet mot bolsjevikerna. Det var detta som definitivt bidrog till att öppna ögonen på de breda folkmassorna för den verkliga innebörden av det borgerliga förtalet mot det bolsjevikiska arbetarpartiet, det parti som är de fattigas verkliga försvarare.
5. Hade vårt parti avstått från att stödja massrörelsen den 3-4 juli, vilken blossade upp spontant trots våra försök att förhindra den, så skulle detta ha varit ett direkt och fullständigt förräderi mot proletariatet, eftersom massorna kom i rörelse genom sin välgrundade och rättmätiga harm över förlängningen av det imperialistiska kriget, dvs det annexionistiska rövarkrig som förs i kapitalisternas intressen, och över regeringens och sovjeternas passivitet gentemot bourgeoisin, som intensifierar och skärper förfallet och svälten.
6. Trots regeringens och bourgeoisins alla ansträngningar, trots arresteringarna av hundratals bolsjevik, beslagtalandet av deras papper och dokument, undersökningarna av redaktionerna osv – trots allt detta har det inte lyckats och kommer det aldrig att lyckas bevisa förtalet att vårt partis syfte under rörelsen den 3-4 juli var någonting annat än en "fredlig och organiserad" demonstration med parollen om hela statsmaktens övergång till arbetar-, soldat- och bondeputerades sovjet.
7. Det skulle ha varit fel om bolsjevikerna den 3-4 juli hade ställt som sin uppgift att ta makten, eftersom varken majoriteten av folket eller ens av arbetarna då ännu i praktiken hade upplevt generalernas kontrarevolutionära politik i armén, godsägarnas på landsbygden, kapitalisternas i städerna. Denna politik, som framkallades genom socialistrevolutionärernas och mensjevikernas kompromiss med bourgeoisin, uppenbarade sig för massorna först efter den 5 juli. Men inte en enda central eller lokal organisation av vårt parti har förfäktat, vare sig skriftligt eller muntligt, parollen om att ta makten den 3-4 juli; ingen av dem har ens diskuterat denna fråga.

8. Vårt partis verkliga misstag den 3-4 juli, som händelserna nu har avslöjat, var rätt och slätt att partiet ansåg den allmänna situationen i landet *mindre* revolutionär än den visade sig vara, att partiet *ännu* ansåg en fredlig utveckling av politiska omgestaltningar genom förändring av sovjeternas politik vara möjlig, medan mensjeviker och socialistrevolutionärerna i själva verket redan hade trasslat in sig och bundit sig så mycket genom kompromissandet med bourgeoisin, och bourgeoisin hade blivit så kontrarevolutionär att det inte längre ens kunde vara tal om någon fredlig utveckling. Men denna felaktiga synpunkt, som bara stöddes av förhoppningen att händelserna inte skulle utveckla sig alltför snabbt, kunde vårt parti inte befria sig från på annat sätt än genom att delta i folkrörelsen den 3-4 juli med parollen. ”All makt åt sovjeterna” och med syfte att ge rörelsen en fredlig och organiserad karaktär.

9. Kornilovrevoltens historiska betydelse är just att den med utomordentlig styrka öppnade folkmassornas ögon för ett faktum som socialistrevolutionärerna och mensjeviker har dolt och ännu döljer under en försonlig fras, nämligen att godsägarna och bourgeoisin, som leds av kadetpartiet, och generalerna och officerarna som står på deras sida har organiserat sig; de är redo att begå och begår de mest skändliga förbrytelser, att överlämna Riga (och sedan också Petrograd) åt tyskarna, att öppna fronten för dem, att låta arkebusera bolsjevikiska regementen, att starta en resning, att föra trupper mot huvudstaden med ”vilda divisionen” i spetsen osv. Allt detta i syfte att helt ta makten och sätta den i händerna på bourgeoisin, att befästa godsägarnas makt på landsbygden, att dränka landet i arbetarnas och böndernas blod.

Kornilovrevolten har bevisat för Ryssland det som hela historien har bevisat för alla länder, nämligen att bourgeoisin kommer att förråda fosterlandet och begå alla förbrytelser för att behålla sin makt över folket och sina inkomster.

10. Rysslands arbetare och bönder har absolut inget annat alternativ än den mest beslutsamma kamp mot och seger över godsägarna och bourgeoisin, över kadeternas parti och de generaler och officerare som sympatiserar med det. Endast arbetarklassen i städerna kan leda folket, dvs alla arbetande människor, under en sådan kamp och till en sådan seger om hela statsmakten övergår i dess händer och om fattigbönderna stöder den.

11. Händelserna under den ryska revolutionen, särskilt efter den 6 maj och ännu mer efter den 3 juli, har utvecklats så otroligt snabbt, som en virvelvind eller orkan, att det ingalunda kan vara partiets uppgift att påskynda dem. Alla ansträngningar måste i stället inriktas på att inte bli efter händelserna utan att i tid, och så mycket vi kan, utträtta vårt arbete med att förklara för arbetarna och det arbetande folket förändringarna i läget och under klasskampen. Detta är fortfarande partiets huvuduppgift: att förklara för massorna att läget är fruktansvärt kritiskt, att varje aktion kan sluta med en explosion och att därför ett för tidigt uppror kan åstadkomma den största skada. Samtidigt leder det kritiska läget oundvikligt arbetarklassen – kanske med katastrofal snabbhet – till en situation i vilken den, beroende på en vändning i händelserna utom dess kontroll, kommer att finna sig nödgad att gå till beslutsam kamp mot den kontrarevolutionära bourgeoisin och erövra makten.

12. Kornilovrevolten har helt avslöjat att armén, hela armén *hatar högkvarteret*. Detta tvingades till och med sådana mensjeviker och socialistrevolutionärer att erkänna som genom månader av ansträngningar bevisat sitt hat mot bolsjeviker och sitt försvar för politiken av arbetarnas och böndernas överenskommelse med godsägarna och bourgeoisin. Arméns hat mot högkvarteret kommer inte att bli svagare utan att förstärkas sedan Kerenskijs regering inskränkt sig till att ersätta Kornilov med Aleksejev, låtit Klembovskij och andra kornilovgeneraler kvarstå på sina platser och inte gjort någonting av vikt för att demokratisera armén och avskeda de kontrarevolutionära befälhavarna. De sovjeter som tolererar och stöder denna Kerenskijs svaga, vacklande, principiösa politik och som försummade ytterligare ett tillfälle

att ta hela makten fredligt när kornilovrevolten likviderades gör sig skyldiga inte bara till försonlighet utan även till brottslig försonlighet.

Armén, som hatar högkvarteret och inte önskar föra ett krig för vars erövringskaraktär dess ögon öppnats, är oundvikligt dömd till nya katastrofer.

13. Endast arbetarklassen kommer, när den har erövat makten, att kunna genomföra en fredspolitik, inte i ord som mensjevikerna och socialistrevolutionärerna, vilka i praktiken stöder bourgeoisin och dess hemliga fördrag, utan i handling. Nämligen: den kommer omedelbart att föreslå *alla* folk öppna, precisa, klara och *rättvisa* fredsvillkor. Detta kommer att göras oberoende av det militära läget, även om Kornilovs generaler efter att ha gett upp Riga också kommer att ge upp Petrograd. Arbetarklassen kan göra detta i hela folkets namn, ty den överväldigande majoriteten av Rysslands arbetare och bönder har uttalat sig emot det nuvarande erövringskriget och för fred på rättvisa villkor, utan annexioner och krigsskadestånd.

Socialistrevolutionärerna och mensjevikerna, som i månader talat om en sådan fred, lurar sig själva och lurar folket. Efter att ha erövat makten kommer arbetarklassen att föreslå alla en sådan fred utan att låta en enda dag gå förlorad.

Kapitalisterna i alla länder har så stora svårigheter att hålla tillbaka den överallt växande arbetarrevolutionen mot kriget, att om den ryska revolutionen övergår från kraflöst och ynkligt gnäll om fred till ett direkt fredsförslag jämte publicering och annullering av de hemliga fördragen osv så är chanserna nittionio på hundra att fred snart skall följa, att kapitalisterna blir ur stånd att hindra freden.

Men om det högst osannolika inträffar att kapitalisterna, tvärtemot sina folks vilja, förkastar den ryska arbetarregeringens fredsvillkor, så skulle en revolution i Europa komma hundra gånger närmare, och våra arbetares och bönders armé skulle välja inte hatade utan respekterade befälhavare och militära ledare. Armén skulle bli övertygad om att kriget är rättvist, sedan fred hade föreslagits, de hemliga fördragen upphävts, alliansen med godsägarna och bourgeoisin upplösts och all jord överlämnats till bönderna. Först då blir kriget ett rättvist krig från Rysslands sida, endast ett sådant krig kommer arbetarna och bönderna att utkämpa av egen fri vilja utan att bli drivna med tvång ut i striden; och ett sådant krig skulle föra den oundvikliga arbetarrevolutionen i de avancerade länderna ännu närmare.

14. Endast arbetarklassen kommer, när den har erövat makten, att kunna garantera att all godsägarjord omedelbart överförs till bönderna utan compensation. Detta får inte uppskjutas. Konstituerande församlingen kommer att lagfästa denna åtgärd, men det är inte böndernas fel att konstituerande församlingen fördröjs. För varje dag blir bönderna alltmer övertygade om att det är omöjligt att erhålla jord genom överenskommelse med godsägarna och kapitalisterna. Jorden kan man skaffa sig endast genom ett mycket nära, broderligt förbund mellan fattigbönderna och arbetarna.

Tjernovs avgång ur regeringen sedan han i månader helt fruktlöst försökt försvara böndernas intressen genom eftergifter, stora och små, åt kadeterna-godsägarna avslöjade med särskild åskådlighet att försoningspolitiken är hopplös. Och bönderna på olika orter ser, vet och känner att godsägarna efter den 5 juli har blivit arroganta i byarna och att de måste tyglas och oskadliggöras.

15. Endast arbetarklassen kommer, när den har erövat makten, att kunna göra slut på förfallet och den hotande hungersnöden. Sedan den 6 maj har regeringen hållit på med att lova kontroll, men den har inte gjort och inte kunnat göra någonting, eftersom kapitalisterna och godsägarna förhindrade allt arbete. Arbetslösheten växer, hungersnöden närmar sig, penningvärdet faller. Pesjehonovs avgång sedan de fasta priserna hade fördubblats kommer att

förvärra krisen än mer och bevisar återigen regeringens ytterliga svaghet och kraflöshet. Endast arbetarkontroll över produktion och distribution kan rädda situationen. Endast en arbetarregering kan tygla kapitalisterna och kommer att framkalla heroiskt stöd från alla arbetande människor för *statsmaktens* ansträngningar, kommer att upprätta ordning och ett riktigt utbyte av spannmål mot fabriksvaror.

16. Fattigböndernas förtroende för städernas arbetarklass, vilket temporärt underminerats genom bourgeoisins förtal och genom förhoppningarna på försoningspolitiken, håller på att återkomma, särskilt Ledan arresteringarna på landsbygden och alla slags förföljelser av det arbetande folket efter den 5 juli samt därefter kornilovrevolten öppnade folkets ögon. Ett av tecknen på att folket har förlorat tron på överenskommelse med kapitalisterna är att det bland socialistrevolutionärerna och mensjevikerna, de två huvudpartier som inledde denna försoningspolitik och bringade den till en höjdpunkt, förekommer, särskilt efter den 5 juli, ett växande missnöje inom dessa partier, en kamp mot försoning och en opposition som vid det senaste socialistrevolutionära "rådet" och på mensjevikernas kongress omfattade omkring två femtedelar (40 procent) av medlemmarna.

17. Hela händelseförloppet, alla ekonomiska och politiska förhållanden, alla tilldragelser inom armén banar allt snabbare och snabbare väg för arbetarklassens framgångsrika makterövring, som kommer att ge fred, bröd och frihet och påskynda den proletära revolutionens seger i andra länder.

Skrivet senast den 3 (16) september 1917

V I Lenin, *Samlade skrifter*, 5:e ry uppl, b 34, s 144-150

Publicerat ffg i *Leninskij sbornik* IV, 1925